

at regeringen skærer ned på bistanden og så det, at den fjernes et helt bestemt sted.

Men hr. Jeppe Kofod må vel medgive mig, at en regering, der skærer så kraftigt i ulandsbistand, altid vil være under meget stærk mistanke for, at det er nedskæringshensynet, som vejer tungt, når den fjerner bistanden, og måske i nogle tilfælde mere tungt end de strengt saglige hensyn. Den mistanke vil jo altid hvile på en regering, der fører en sådan nedskæringspolitik. Det går jeg ud fra at vi er enige om.

Det, der så står tilbage, men det kan vi jo så ikke få opklaret yderligere ved at stille spørgsmål til hr. Jeppe Kofod, er, i hvilket omfang regeringen vil ændre sin praksis og gå fra etbensmodellen og begynde at gå på to ben. Det må vi så bede ministeren svare på, når han skal give sin samlede besvarelse. Det ministersvar vil være afgørende for, hvordan Enhedslisten vil stemme til det forslag til vedtagelse, som regeringen, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har fremsat.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først til fru Margrete Auken: Jeg går jo ud fra, at regeringen lige så meget anerkender de sociale og økonomiske menneskerettigheder som de politiske menneskerettigheder. Det må jeg gå ud fra, ellers må regeringen afkræfte det. Det er jo en standard, der er vedtaget, og den ved jeg at regeringen bakker op. Men det kan godt være, at fru Margrete Auken har nogle andre informationer.

Så vil jeg sige en ting mere: Jeg opfatter ikke den her debat, vi har i dag, og denne forespørgsel, som en diskussion om omfanget af og niveaueet for dansk udviklingsbistand. Sådan har jeg ikke opfattet det. Jeg opfatter det som en debat om, hvordan vi bedst muligt fremmer menneskerettigheder.

Derfor er jeg fuldstændig enig i, når der bliver spurgt til, om det, at nogle regeringer forbryder sig mod menneskerettighederne, så det går i den forkerte retning, skal bruges som undskyldning for nedskæringer, at det er dybt forkert. Det vil jeg gerne slå fast. Det vil jeg aldrig nogen sinde forsvare på nogen måde. Og her synes jeg, at regeringen har gjort en fejltagelse. Jeg nævnte også, hvad man kunne have gjort for at omlægge bistanden, så de udstødte grupper, de demokratibevægelser, der er, rent faktisk har mulighed for at gøre noget.

Et eksempel på, hvad regeringen gjorde, er f.eks., at de skar 10 pct. generelt bare på bistanden til ngo'erne, samtidig med at der blev argumenteret for, at man skulle fremme demokrati og menneskerettigheder – totalt selvmodsigende. De samme ngo'er, som man beder om at tage et ansvar i Malawi, i Zimbabwe, i Eritrea og andre steder, skærer man så bare 10 pct. i deres projekter gennem en sådan grønthøstermetode. Det hænger jo ikke sammen. Så der er helt klare brudlinjer i forhold til regeringen.

Men jeg vil sige, at jeg mener grundlæggende, at enhver ansvarlig politiker må sige, at når der er en grundlæggende forkert udvikling på demokrati- og menneskerettighedsområdet, skal det have konsekvenser. Der er jeg enig med regeringen.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Ingen af os har bestridt, at det skal have konsekvenser. Det var også politikken, og det kan hr. Jeppe Kofod bekræfte, før regeringsskiftet. Der blev sat voldsomt ind over for Zimbabwe. Selvfølgelig skal det have konsekvenser, men spørgsmålet er: Hvilke konsekvenser?

De konsekvenser, det faktisk fik, blev bare en nedskæring og ikke en sikring af det andet sæt rettigheder, de sociale og økonomiske rettigheder. De gik virkelig definitivt – eller næsten definitivt – durk nedenuom og hjem ved den lejlighed, og hr. Jeppe Kofod har så bidraget ved at sige, at der i denne her sammenhæng yderligere er skåret ned over for ngo'erne, som skulle have sikret den del af det.

Vi diskuterer fuldstændig rigtigt ikke omfanget af bistanden, så skulle det være en anden debat, vi skulle have. Jeg nævnte det som eksempel for at sige, at hvis man bare havde brugt den som begrundelse, havde vi ikke fået så ondt i det der med menneskerettighederne, men fordi man brugte menneskerettighederne som begrundelse, fik vi altså den vanskelighed, at det er svært at se, at regeringen ligestiller de to sæt menneskerettigheder, når den så straffer den ene og dermed dobbeltstraffer befolkningen, fordi de ikke får hjælp til det andet sæt.

Så er det, at vi vil spørge Socialdemokratiet: Hvordan vil Socialdemokratiet sikre, at de rettigheder, som handler om liv, skoler og sundhed osv., får en stærkere placering, end de har haft indtil nu? De har altså ikke haft en tilstrækkelig